

GAZETE YBFL

SAYI 73

MART 2025

ANATOLIAN WOLVES'TAN BÜYÜK BAŞARI!

Okulumuzun FIRST Robotics Competition (FRC) takımı Anatolian Wolves, 7-8-9 Mart tarihlerinde İstanbul Fuar Alanı'nda gerçekleşen Marmara Bölgesi elemelerinde **"Rising All-Star Award"** Ödülünü kazanarak bizleri gururlandırmıştır.

Öğrencilerimiz, teknik becerileri, takım çalışması ve inovatif çözümleriyle jüri tarafından büyük beğeni toplarken, bu prestijli ödülle başarılarını taçlandırdı. Yarışma boyunca gösterdikleri azim, mühendislik yetenekleri ve takım ruhuyla dikkat çeken Anatolian Wolves ekibi, gelecekte daha büyük başarılarla imza atacaklarının sinyalini verdi. Bu büyük başarıya imza atan tüm öğrencilerimizi ve danışman öğretmenimiz Mehmet Seçkin Bulduk'u yürekten tebrik eder, emekleri ve özverili çalışmaları için teşekkür ederiz. Anatolian Wolves'un başarılarının devamını diliyoruz!

Bize inanıp desteklerini esirgemeyen, ödüle giden yolda her daim yanımızda bulunan Yücel Boru ve Profil Endüstrisi A.Ş.'ye, Fikret Yüksel Vakfı'na, Gebze Ticaret Odası Başkanı Abdurrahman Aslantaş'a, DBMaster Firması sahibi Talip Hakan Öztürk'e, Gümüş Aerospace Firması sahibi Murat Süer'e, Günyap Grup'tan

Arif Güneş'e, Taser Mühendislik'e, Güneş Dinamik'e destek ve katkılarından dolayı teşekkür ederiz.

73. Sayı İçin Çalma Listesi

73. Sayı İçin Podcast

Yücel Boru Fen Lisesi Öğrenci Gazetesi

Yücel Boru F.L. Adına Sahibi

Şinasi Kavlak

Yayın Yönetmeni

Sevgi Akbaba
TDE Öğretmeni

Yayın Kurulu

H. Kübra Tezcan

Editör

Yazım Kontrol Ekibi

Zehra Köse 11/E

Kevser Bostan 10/A

Elif Şura Koçak 10/B

Sercan Mutlu 11/A

Yazarlar

Elanur Sert 9/C

Zehra Köse 11/E

Gül Leyla Kelekci 9/E

Elif Naz Korkmazıyürek 9/E

Meriç Başoğlu 9/E

Fadime Şeyma Çirkin
9/E

Nevra Gül Karabacak
9/A

Z. Hilal Yıldırım 10/B

Ece Yıldırım

Ecrin Zeycan Şahin

Remzi Asılsoy/DKAB

Hamuş

Elif Şura Koçak 10/B

Zehra Köse 11/E

Sude Naz Şahin 11/E

Eylül Keleş 11/E

Dağıtım

Basılı ve Dijital

İletişim

ybfl.gazete@gmail.com

Sosyal Medya

@okulgazetesi/ Instagram

Elanur Sert 9/C

ÇANAKKALE GEÇİLMEZ

DENEME

Ölümü kucaklamak nedir bilir misiniz? Bile bile bilinmeze yürümek, makus talihe son gücünle dur demek nedir bilir misiniz? Size biçilmiş kadere isyan etmek, son nefesinde “*Vatan sağolsun*” demek nedir bilir misiniz?

Ahirete bırakılan kavuşmalar, kalem tutması gerekirken silah tutan eller, tek bir hayal için feda edilen hayaller...

Türk’ün dünyayı mucizeye inandırdığı savaştır Çanakkale. Bir karış toprak için bin canın çırpınışı, geleceğin yükünü omuzlarında taşıyan Mehmetçiğin naralarıdır Çanakkale. Türk’ün makus talihi tarihe gömmesi, sessiz çılgınlıkların devleşip imkansıza göğüs germesidir Çanakkale.

Bu yolda kaç evlat yitirildi kim bilir? Kaç bebek son kez ağladı anne kucağında? Yarım kalan hikayelerin mezarıydı Çanakkale. İstiklal sevdasına düşenlerin anasıydı toprak. Feda ettiklerimiz, yitirdiklerimiz tek bir hayal içindi: *İstiklal!*

Bundan tam 110 yıl önce Çanakkale’de Mustafa Kemal “*Ben size savaşmayı değil ölmeyi emrediyorum!*” dediğinde; kadın, çocuk, yaşlı demeden hayatını geride bırakmış binlerce insan bir avuç vatan toprağını her şeye bedel sayıyor, korku nedir bilmeyen yürekleriyle yüzyıllar boyu unutulmayacak bir destan yazıyordu.

Mermiler havada çarpışırken toprak bu vatanın evlatlarını bir bir koynuna alıyordu. Dünyaya sahnesinde bir oyun sergileniyordu sanki. İzleyenlerin nutku tutulmuş, sahnedekilerin ruhu ise erişilmez bir mer-tebede süzülüyordu. Çılgınlıklar, haykırışlar göğü inletirken koca bir çınarın köklerini sökme-

ye yeltenenlere Türk’ün çocuğu geçit vermiyordu. En donanımlı silahların, en büyük gemilerin, en kalabalık orduların önünde inancımız ve cesaretimizle duruyorduk. Koca bir geçmişin şerefini taşıyorduk sırtımızda, devrilemezdik. İmkansıza inanmıştık, olmaz denilenleri öldürüyorduk. Tam 433 gün direndik. Tüm dünya eşi benzeri olmayan bir mücadeleye tanıklık etmişti. Binlerce şehit verdik. Liseler mezun vermiyordu o sene. Toprağı sıkıksan şüheda fişkıracak demiş ya Mehmet Akif, Çanakkale’nin her bir karışında isimsiz bir kahraman yatıyordu. Kimisi daha çocuk, kimisi kadın...

Onlar geride ailelerini, çocuklarını bıraktılar. Bu bayrağın gölgesinde özgürce yaşayabilelim diye kendilerinden vazgeçtiler. Bütün bu fedakarlıklar boşuna yapılmadı elbette. Bizde ecdadımızın bu vatan için feda ettiklerinin farkındalığıyla hareket etmeli, onların bize emaneti olan bayrağımızı her daim göklerde dalgalandırmalı ve vatanımızı her daim onurlandırmalıyız. Bu bilinçle hareket eden bir nesil olarak ülkemizi her zaman geliştirmek ve ilerletmek için çabalamalı, geleceğe kararlılıkla bakmalıyız. Tüm dünyaya “*Çanakkale geçilmez!*” diye haykırmış Mehmetçiğin destanını unutmamalıyız, unutturmamalıyız.

VATAN

Zannetme, bastığın topraklar kolay kazanıldı;
Her bir avuç toprağında var mehmetçiğin kanı.

Asırlar süren namütenahi bir savaşın amacı
Dünya’nın her karışında yaşatmaktır varlığını-zı.

Ne şairler ne yazarlar döktü alın teri,
Anlatmak için illetin biricik yarenini.
Ne çocuklar ne insanlar feda etti kendini,
Kırmızı bayrak dalgalansın diye dünyada her yeri.

Zehra Köse 11/E

GÖKYÜZÜNÜN EN PARLAK YILDIZLARI

KÖŞE YAZISI

Küçükken hep süper kahramanları seyrederek ve gerçekte de böyle kahramanları görmek isterdim. Bunu her söylediğimde bana saçmaladığımı söylerlerdi. Bir gün “İyi ki varsın: Eren” filmi izlemiştim ve filmi izledikten sonra ailemin yanına gidip “Hani süper kahraman göremeyecektim, gerçek değildi?” diye sormuştum. Tabi şimdi büyüdüm ve hâlâ Eren ve niceleri benim için bir süper kahraman. Çanakkale Savaşı’nda verdiğimiz binlerce şehit, Sarıkamış’taki 90 bin askerimiz, 15 Temmuz Darbe Gecesi’nden Ömer Halis Demir... Hepsi birer kahraman, belki onların süper güçleri yere vurunca dağları parçalayan kılıçları değil. Onların güçleri, al bayrağımızın rengini taşıyan asil kanları ve bu kan değil dağ, istese vatanı uğruna yok edecek güçte. Onların hiçbirisi ölmedi. Bu vatan var oldukça onlar varlar. Şehitlerimiz hepsi vatanı uğruna büyük fedakarlık yaptılar.

Çanakkale Savaşı’nda şehit olduktan sonra ceplerinde ailelerine yazdıkları mektupları belki veremediler fakat onlara bayrağı hiçbir zaman inmeyecek, bağımsızlığını simgeleyen İstiklal Marşı’nın tekrar yazılmayacağı bir vatan verdiler. Bastığımız her toprak parçası veya en basitinden ayağımıza takılan taşlar hepsi bu vatan için kanını akıtan şehitlerimizin ölmediğinin kanıtı.

Bizim de üzerimize düşen onlarla gurur duymaktır. Onların bu topraklar için akıttığı kanın rengini taşıyan bayrağımızın özgürce, bağımsızca dalgalanması için çok çalışmalıyız. Vatanımızı korumalıyız. İyi ki varsınız. Bayrağımızın ay ve yıldızlarısınız.

Gül Leyla Kelekci 9/E

BİZ DÜŞÜNELİM DİYE

KÖŞE YAZISI

Şehitler, biz yaşayalım diye ölenlerdir. Vatanı, milleti için hayatlarından vazgeçenlerdir. Bazen isimleri haykırılır ülkenin dört bir yanında bazen ise adı sanı bilinmeden karışıp giderler toprağa. Dile kolay, yaptıkları çok büyük bir şey aslında. Kim verir ki canını tanımadığı insanlara? Tek bir canın var, yaşayacağın upuzun bir ömrün var, belki de tatmadığın onlarca şey, yaşayamadığın onlarca anın var. Niye feda edesin ki kendini? Böyle düşünür insan. Onlar düşünmediler. Biz bunları düşünelim diye düşünmediler hem de. Arkalarında ne varsa bırakıp gittiler. Aileleri vardı belki arkalarında, belki hiç göremedikleri çocukları vardı, çok özledikleri eşleri vardı. Düşündüler bunları. Biz düşünelim, biz yaşayalım diye düşünmediler.

Elif Naz Korkmazıyrek 9/E

NEDEN SOHBET

Neden sabah kalkıp hiçbir sorun yaşamadan kahvaltınızı edip ailenizle kendi ana dilinizle konuşup kendi ülkenizden insanların çalışıp yönettiği işinize veya okulunuza gidebiliyorsunuz? Neden dünyadaki milyonlarca insan yapamıyor ancak siz yapabiliyorsunuz, hiç düşündünüz mü?

Bu sorunun cevapları şu an isimsiz ve tanınmaz halde toprağın altında yatmaktadır. Günümüzde özgürce yaşamamızın, kültürümüzü sürdürmemizin ve dilimizi konuşabilmemizin sebebi yıllar önce verdiğimiz Kurtuluş Mücadelesi'ne hayatlarını veren kahraman şehitlerimizdir.

Peki, bu insanlar neden bu topraklarda yaşayamayacaklarını bildikleri hâlde bu toprakların altına gömülmeyi seçtiler? Neden yüzünü bile göremeyecekleri insanların bu vatan üzerinde yaşaması için kendilerini feda ettiler?

Bunu anlamak için çocukluğunuzu ve hayatınızın büyük bir kısmını geçirdiğiniz mahallelerin ve köylerin bombalandığını hayal edin. O çok sevdiğiniz restoranda artık yemek pişmiyor, camları kırılmış ve terk edilmiş bir şekilde duruyor orada. Her gün işe ve okula giderken yürüdüğünüz yollarda düşman askerleri yürüyor. Arkadaşlarınızın, akrabalarınızın evlerinde artık kimse yaşamıyor. Sevdiklerinizin çoğundan haber alamıyor, bazılarının öldüğünü duyuyorsunuz. Çok sevdiğiniz vatanınız gün geçtikçe hastalıklı bir adam gibi ölüme yaklaşıyor.

Yıllar önce Kurtuluş Mücadelemizde hayatlarını kaybeden insanlar da buna benzer deneyimler yaşadı. Hayatları boyunca tanıdıkları ve bağlandıkları değerlerin yok oluşunu seyretmek yerine kendilerini bu amaç uğruna feda edip kültürünün ve milletinin var olmaya devam edeceğini bilerek ve buna inanarak savaştılar o cephelerde. Onların bu son dileğini gerçekleştirmek ve bu vatanı koruyup geliştirmek için çalışmak ise biz Türk gençliğinin görevidir.

Meriç Başoğlu 9/E

ÖZGÜRLÜK HAYKIRIŞI DENEME

İstiklal Marşı... Ülkedeki her bir ferdin gururu olan o marş. "Alt tarafı bir şiir." iddiasının ne kadar yanlış olduğunu kanıtlayan o marş. Dinlerken, söylerken ağlatan ve gururlandıran tek marş. Eşi ve benzeri olmayan ve olmayacak olan bir marş. Özgürlüğün iki sembolünden biri olan ve yalnızca dizelelerden ibaret olmayan o şiir. Kelimelerin kıfayetsiz olmadığı, her dizesinde farklı bir anlam barındıran bir şaheser, yüzyılın marşı. İşte budur, *İstiklal Marşı!*

Ve göklerde dalgalanan o bayrak. Özgürlüğün diğer sembolü. Ayıyla ve yıldızıyla milletin gelecekteki istikbalinin parlaklığını gösteren, dışındaki o kan kırmızısıyla şehitlerin kanıyla kurulan vatani unutturmamayan gönderlerin ve cihanın umut ışığı bir bayrak. Baktıkça gururlandıran, istiklale koşmamızı sağlayan, bir boyunduruk altında yaşayamayacağımızı hatırlatan, uçsuz bucaksız gökyüzünün tek hakimi.

Bayrak ve İstiklal Marşı. Biri kuruluşumuzu simgeleyen; diğeri millete bir teselli, Mehmetçiğe bir umut ışığı yayan iki harika. Esaret altındaki toplumların özgürlük haykırışı... Millet için savaşan askerlerin geleceğe bıraktığı miras... Savaşlar, nidalar, ateşkesler... Tüm bunların ardında milletin dilinde tek bir cümle:

"Bir yıldız, bir hilal, ilelebet istiklal!"

Fadime Şeyma Çirkin 9/E

JÜPİTER

ROMAN (I. BÖLÜM)

Ani bir sarsıntı ve aralıklı gelen ışık huzmeleri...

Siyah...

Beyaz...

Bir bardağı çatlatabilecek kadar çok ses...

Bir fırtına habercisiymiş gibi gelen sessizlik...

Yavaşça açılan gözlerim bir ekrana doğru bakıyordu. Beynim, gördüklerini sadece saliseller içinde idrak etti ve beni hayalet görmüşçe çeviren o göstergeyi çözdü.

“Tehlike sinyali saptandı.”

“Kalkışa son on, dokuz, sekiz...”

Anlamıyordum ne tehlikesinden bahsediyordu bu aptal alet! Kalkış derken, nereye kalkış? Yorgunluğumun ağrısı başımdan çıkıp bütün vücudumu sardı. Bedenim; yat, uyu uyuyabildiğin kadar buna ihtiyacım var dese de beni zimba gibi dik tutan bir şey vardı. Olmalıydı. Başım dönüyor, boynum ağrıyor ve midem bulanıyordu. Burada göstermemem gereken her türlü belirtiyi gösteriyor gibiydim ve içimden, genellikle dinlemediğim ama günün sonunda hep haklı çıkan bir ses bunun hiç de hayra alamet olmadığını söylüyordu. Gelen kim bilir kaçınıcı nedeni bilinmeyen sarsıntı ayağımın yerden kalkmasına sebep oldu ve kendi etrafımda yamuk bir turu tamamlayamadan yere düştüm. Kafamı yere vurduktan sonra kısa bir süre için gözlerim beynimden bağımsız olarak açıldı.

Ve hatırladım. Bir yıldırım çarpması gibi...

Beni ayakta tutan şeyi.

Daha doğrusu şeyleri, kişileri.

Orada korkmuş bir şekilde aynı zamanda, kriminolojide aldığım derslerden anladığım kadarıyla, suçluluk duygusuyla dolan gözleriyle ben ve bir düğme arasında mekik dokuyan iki kişiyi gördüğümde garip bir şekilde hissettiğim duygu; sinir veya hayal kırıklığı değildi.

Korkuydu.

Ama kendim için duyduğum bir korku veya “Bana ne olacak?” düşüncesi değildi yine aklımdan geçenler. Onlar için ablalarım için hissettiğim bir endişeydi.

Seni kavuran göz kırpmana bile izin vermeyen “Onlara ne olacak? Güvende olacaklar mı? Şimdi **ben** ne halt yiyeceğim?” düşüncesi.

Bir başkası için duyduğun endişe.

“Motorlar açık, atomik hız seviyesine çıkış yapılıyor.”

“İşlem başarılı ışık hızı modu devrede.”

“Ateş.”

Z. Hilal Yıldırım 10/B

(devam edecek...)

FERD-İ TENHA

Yalnızlıktır bir ayçılın altında
Sızar yapraklarının arasından
Yayılır bir nehrin rayihasıyla
Yağmurun edasıyla ahesteden

Yıllanmış ciltler, eskimiş sözler
Saklanan hareler ile sensin
Almadığında handeni bensin
Mazide sırlanmış topraktan da

Sona gelinir elbet bir gün
Geçmişinin nidalarıyla
Kalmış miras doğacağım gün
Gelmeyen hatıralarıyla

Dolana dur caddelerde
Paramparça nefesinle
Erdiğinde mükafata
Yad edeceksin güncenle

Nadide asumanda
Yaş gözlü bir de bulut
Dağılıyor maide
Bir bir inceden bir de

Elif Şura Koçak 10/B

OKULUMUZUN BAHAR ABLASI

RÖPORTAJ: BAHAR ÖZERK

Okulumuzda yıllarca çalışan ve herkesin sevgisini kazanan Bahar Özker ile keyifli bir röportaj gerçekleştirdik. Onun okulumuzdaki anıları, ilk gün yaşadığı heyecan, yıllar içinde gördüğü değişimler ve işine dair düşüncelerini dinlemek bizim için büyük bir mutluluk oldu. Bu röportajda, okul hayatımızın görünmeyen kahramanlarından birinin gözünden okulumuzu ve öğrencileri nasıl gördüğünü öğreneceksiniz. Keyifli okumalar!

Bizimle röportaj yapmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

Ben Bahar Özker. 1975 Iğdır doğumluyum. Evli, 3 çocuk annesiyim. 2016'da işe başladım, temizlik ve çay işiyle uğraşıyorum

Okulumuzda çalışmaya nasıl başladınız? Bu işe girme hikâyeniz var mı?

2 farklı arkadaşım farklı zamanlarda bu işten bahsedince gelip görüşmek istedim. Önceden hiç çalışmamıştım, direkt buraya geldim. 10 senedir bu şekilde gidiyor.

Okulumuzdaki ilk gününüzü hatırlıyor musunuz, o gün nasıl hissettiniz?

İlk günü hatırlıyorum daha önce hiç çalışmamıştım ve bana çok zor gelmişti. Sonra alıştım. O gün çok heyecanlıydım.

Okulumuzdaki en güzel anılarınızdan birisi nedir?

Çok güzel anılarım oldu, her günümüz güzeldi burada. Okulumuzla beraber Ormanya'ya gitmeye gitmiştik. Çok keyifliydi. Mezuniyetler de güzeldi.

Burada çalışırken karşılaştığınız en büyük

zorluk neydi?

Çalışanları tanıımıyordum o yüzden biraz zorlandım. İlk işim olduğu için de biraz zorluk oldu ama hemen alıştım.

Siz bu okulda çalışan en eski çalışanlarımızdan birisiniz. Sizce yıllar içinde okulda en çok değişen şey ne oldu?

Bugüne kadar değişen çok şey oldu. Genelde kişiler değişti. Öğretmenler müdürler ve mesai arkadaşlarım. Öğrencilerimiz de çok değişti. İyi yönden tabii.

Burada geçen en komik anınızı anlatır mısınız?

Köpeğimiz vardı, okulun köpeği. Köpeği yakalamak için çabalarken düşüp dizimi kanatmıştım. Aklıma geldikçe gülüyorum.

Hiç “Bugün işi bırakıyorum” dediğiniz bir an oldu mu?

İlk işe girdiğimde yarın işe gelmeyeceğim demiştim. O zamanlar her gün bu cümleyi kuruyordum. Ama buraya alıştıktan sonra işimi çok sevdim.

Öğrencilerle ilgili unutmadığınız bir anınız var mı?

Öğrenciler yumurta ve su savaşı yapmıştı. Her yer su ve yumurtaya bulanmıştı.

Önceki yıllardaki öğrencilerle şimdiki öğrenciler arasında gördüğünüz farklar var mı?

Yok, hiçbir farklılık yok. Aynılar, bir şey değişmedi. Sadece şimdiki öğrencilerde sosyal medya bağımlılığı daha fazla.

Okuldaki öğrenciler size nasıl davranıyor?

İyi davranıyorlar. Hep abla diyorlar. 10 senedir hiç kötü bir şey diyen olmadı. Hep abla oldum.

Eski öğrencilerden sizi unutmayan hâlâ arayanlar var mı?

Aramıyorlar ama okul ziyaretine geldiklerinde beni görmeden gitmeyen birçok öğrenci var.

Tatil günlerinizi nasıl geçirirsiniz?

Evde temizlik yapmayı çok severim tatil günümde. 1 gün olduğu için dışarı çıkmak istemiyorum. Bir de uzaktaki ailemle görüntülü konuşuyorum.

İş dışında neler yapmaktan hoşlanıyorsunuz?

Ailemle zaman geçirmekten hoşlanıyorum. Yazın bazen pikniğe gidiyoruz ailemle.

Öğrencilere vermek istediğiniz en önemli tavsiye nedir?

Büyüklerine saygı duymaktan vazgeçmesinler. Herkes sevdiği mesleği yapsın.

Sizce bir okulun iyi bir ortamı olması için neler gerekir?

Aile ortamı olması gerekir. Burası da bir aile gibi.

Eğer okulun bir günü tamamen sizin kurallarınıza göre geçseydi, nasıl bir gün olurdu?

Kirleten kişi temizler kuralı getirirdim. Ve derslere temizlik dersi eklerdim.

Okuldan ayrıldıktan sonra burayla ilgili en çok neyi özlersiniz?

Arkadaşlarımı, öğretmenlerimizi, idarecilerimizi, öğrencilerimizi. Hepsini çok seviyorum.

Gazetemizin okuyucularına söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Hepinizi çok seviyorum. Hayırlı günler diliyorum. İnşallah hepiniz iyi yerlere gelirsiniz.

Teşekkür ederiz.

YAZDAN SONBAHARA

Yokluğun çekilmiyor bugün, yarın, dün.
Sensizlik yoruyordu kalbimi gül.
Dikenlerden arındım geldim yanına,
Kavuşacağız, bir yaz akşamında.

Saçlarını dalgaları yaz rüzgarında.
Fırtınalar yaratır kalbimin duvarlarında.
Gözlerinde kayboldum, adeta bir deniz.
Görüyorum, biliyorum, duyuyorum, biz
biriz.

Rüzgarlar serin aman sakın üşütme.
Kalamam tek başıma sensiz bu cihanda.
Kuşlar göç ediyor sen hep benimle kal.
Ebediyen kalbimin kapılarını çal.

Yaprakların çıtırtısı duyuyor sesimizi.
Güneş gidiyorken ısıtıyor kalplerimizi.
Sanki doğa biliyor sevgimizi.
Herkes duysun kavuştuk biz sevgili.

**Ece Yıldırım
Ecrin Zeycan Şahin**

Çizim: Zeynep Kapcak 10/D

18 MART ÇANAKKALE ZAFERİ VE ŞEHİTLERİ ANMA GÜNÜ "ÇANAKKALE ZAFERİ" KONUSU İLÇEMİZ GENELİNDE LİSELER ARASI DÜZENLENEN KOMPOZİSYON YARIŞMASINDA 9-A SINIFI ÖĞRENCİMİZ NEVRA GÜL KARABACAK

BİRİNCİ OLMUŞTUR.

YÜREKLERDE YAŞAYAN DESTAN:ÇANAKKALE

KOMPOZİSYON

Tarihe yazılmış bir zaferdir Çanakkale; kalemle değil kanla, vatan sevgisiyle, fedakar ruhlarla yazılmış bir zaferdir. Rüzgârın bile susup saygı duruşuna geçtiği, toprağın şehit kanıyla sulandığı, her karışın bir kahramanlık hikayesi anlattığı yerdir Çanakkale.

Dalgaların kıyıya vuran her damlasına destan fısıldadığı topraklarda o gün gökyüzü kıpkırmızıydı. Aynı, toprağın şehitlerin kanıyla boyandığı gibi gökyüzü de boyanmıştı kırmızıya. Güneş bulutların arkasına saklanmış adeta gözlerini kapatmıştı bu kanlı tabloya. Ama Mehmetcik kapatmamıştı gözlerini hâlâ, yaşadığı acıya. Son nefesi ile son mermisini sıktığı an bir ananın acılı feryadı duyuldu uzaklardan. Bir şehit daha, adı bile bilinmeyecek bir şehit daha...

Her evden aynı ses yükseliyordu "Dönersen kına yakarız, dönmezsen vatan sağ olsun!" Biri; babasını, abisini, kocasını ve iki oğlunu savaşta şehit veren ananın kalan tek oğluydu. Biri, nazlı ve güzel Hediye'nin geri dönecek diye dört gözle beklediği yâriydi. Diğeri, minarelerden ezan sesinin kesilmesinden korkan bir ninenin son yongasıydı... Bedenler kaybetse ruhlar kazanırdı bu topraklarda daima. Onlar, vatanın koca yürekli as-

lanları, Onbeşliler'di.

Her cepheden aynı şehadet duyuluyordu. Onların yüreğinde iman, gözlerinde kararlılık, dillerinde vatan vardı. Biri, topçu mermisiyle kolunu kaybeden komutandı. Biri "Ölürsek şehit, kalırsak gazi!" diyen yüzbaşıydı. Diğeri, insan gücünün üstüne çıkarak devasa mermiyi sırtlayan onbaşıydı. Savaşın yükünü sırtında taşıyan Koca Seyit'ti.

Her bir alay, kan ve barut kokusunun eksik olmadığı o zorlu topraklarda savundukları bölgenin güvenliği için canlarını ortaya koyuyordu...Tamamı savaş sırasında bulundukları bölgeyi korurken şehit düşen 57. Piyade Alayı gibi. Mustafa Kemal de onları anlatıyordu: "Siperler arası 8 metre. Yani ölüm muhakkak. 3 dakika önce gelen bölüğün tamamı şehit olmuş. Yeni gelenler bunu biliyor ve bir 3 dakika sonra kendisinin de şehit olacağını farkında." Geriye bakmadan ilerleyen, ölüme giden tam üç bin subaydı 57. Alay.

Çanakkale; Tokat'ın onbeşlileridir, 57. alaydır, Üsteğmen Saffet'tir, Nusret Mayın Gemisi'dir, Nezahat Onbaşı'dır, "Ben size tarazu değil ölmeyi emrediyorum." diyen Mustafa Kemal'dir. "Çanakkale geçilmez!"

sözü sadece bir savaşın değil bir milletin var olma iradesinin simgesidir. O gün Çanakkale geçilmedi, 110 yıldır geçilmiyor, yarın da geçilmeyecek çünkü vatan, onu canı pahasına savunanların yüreğinde yaşar.

Tüm şehitlerimizi saygı ve özlemle anıyoruz.

Nevra Gül Karabacak 9/A

GNOTHI SEAUTON “KENDİNİ TANI, BİL.”

DENEME (BÖLÜM 4)

Aristoteles’e göre önemli olan mükemmel bilgiye ulaşmaktır.

Duyularla elde edilen bilgi: En alt seviyedeki bilgi türü (**aisthesis**) duyularla edinilen bilgidir. Duyularla elde ettiğimiz bilgiyi bir üstündeki bilgiyi elde etme niteliği de vardır. Bu da tecrübi bilgidir.

Tecrübî Bilgi (empeiria): Bu bilgi karşımızdaki kişiye öğretilmez. Şahsidir.

Bilim ve Teknik (sanat-tekhne): İnsan bu bilgi düzeyine tecrübelerinden edindiği bilgilerle ulaşır. Teknik bir alana sahip olunan uzmanlık (**teknisyen-sanatçı-tekhnites**) bilgisidir. Teknik bilgi, tek tek şeylerin bilgisini sunmaz, daha ziyade şeyler hakkında genel bir fikir verir. Genel hakkında konuşulması mümkün olduğu için de teknik öğretilir, halbuki tek olan, yani bireysel olan sadece görülebilir ya da gösterilebilir. Kısaca tecrübelerinizden elde ettiğiniz bilgileri bütün benzer durumlar için kullanıp genel bir yargıya ulaşırsınız. Mesela: salt tecrübe sahibi biri belli bir ilacın A kişisi hastalığında ona iyi geleceğini bilebilir, ama bunun nedenini bilmez. Oysa teknik adam ya da sanat erbabı A kişinin yüksek ateşi olduğunu ve söz konusu ilacın onun ateşini düşüreceğini bilir. Bununla da kalmaz, genel olarak o ilacın yüksek ateşi olan kimselere de iyi geleceğini bilir. Çünkü kafasında bir teorisi vardır ve genelleme yapabilir. Mesela, bir işçi, işini tecrübeyle öğrenip yapabilir, çünkü alışkanlık kazanmıştır. Ama anlat ne yapıyorsun desek anlatamaz. Teknik adam ise o işi neden yaptığını bilir ve anlatır. İşte bilim ve teknik sahibi bir insanın ulaştığı bilgi düzeyi tecrübenin bu yüzden üstündedir.

Bilimsel bilginin en önemli işareti, onun anlatılabilir ya da öğretilir olmasıdır. Tecrübe sahi-

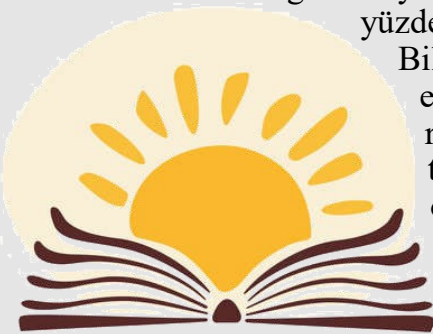
bi duyular düzeyinde, teknik bilgi sahibi ise duyular üstünde bir bilgiye sahiptir. Mesela: ‘ateş sıcaktır.’ Şeklinde bir bilgi tecrübeyle edinilebilir, ama ateşin neden sıcak olduğuna dair bilgi teknik bir bilgidir.

Remzi Asilsoy/DKAB

Sophia (Bilgelik): Bilgelik, ilk ilkelere bilgisine vakıf, bilgiyi salt bilgi için arayan bir bilgi düzeyidir, herhangi somut bir şey üretmeye, bir sonuç elde etmeye yönelik olmayan, yani yaratıcılıkla (yaratıcılıkla demek: ortaya bir eser çıkarmak) işi olmayan bir bilgi düzeyidir. Bu bilgi düzeyindeki kişi, tek tek her şey hakkında bilgi edinmediği halde, tümele vakıf olduğundan her şey hakkında fikir yürütebilir. Bütün bilimlerin üstünde bir bilgidir. Bu Aristoteles’in aradığı bilgi düzeyidir. Teknik bilginin üstündedir. İlk nedenlerin, ilkelerin bilgisidir. Bu günkü anlamda **felsefî** bilgidir. Bizim bir şeyi tam anlamıyla bilmemiz için onun nedenlerini (**aitia**) ve ilkelerini (**arkhai**) bilmemiz gerekir, başka bir deyişle biz ancak “bir şeyin nedenlerini ve ilkelerini” bildiğimizde o şeyi tam anlamıyla bilmiş oluruz. Bu tür bir bilgiyi de ancak bilgelik-**sophia** sağlar, ama salt bilgelikte yeterli değildir. Çünkü üstün bilgi bize şeylerin ne olduğunu ve niçin olduğunu söylemek zorundadır, yani bu bilgi bize bu şeyleri kendi ilkelerinin temelinde kanıtlamak zorundadır. Kanıtlayıcı bilgi olan bilime **episteme** denir. Ancak bu bilgide de bir eksiklik söz konusu olabilir, çünkü ilkeler kanıtlanamaz, başka deyişle ilkelerin niçin ilke oldukları kanıtlanamaz. Bunun nedeni ilkelere çıktığı herhangi bir somut kaynağın olmamasıdır. Bu yüzden ilkelerle ilgili **sezgisel** bir bilgi türü şarttır ve bunun adı da **nous**’ tur. Nous, episteme ve sophia’yı içeren bir bilgi türüdür. Bu bilgi türüne hayret ve merak ile ulaşmaya çalışılır. İhtimaldir ki hakikatin (**aletheia**) bir veçhesini bile temaşa etmek insanı mest eder.

Metafizik: Varlığı varlık olarak araştırarak tek teorik bilimdir. Bu yüzden tanrısaldir. Yani varlığı olduğu gibi inceleyen bilgi dalıdır. Tanrısal olması iki anlama gelir. 1- Tanrının bir bilimi olsa bu metafizik olurdu. 2- Tanrı metafiziğin konusudur. Zaten metafizi-

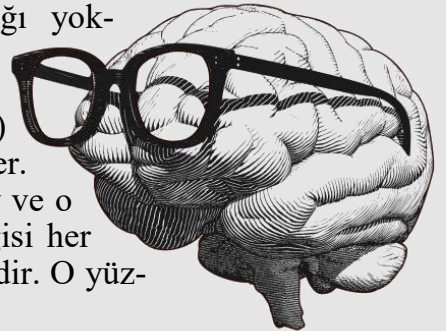
zik, ilahiyat ya da teolojik bilim anlamında kullanılır. (**theologike- epis- teme**) Aristoteles metafiziği, tözün bilgisi (**peri tes ousias**) olarakta tanımlar.

Bir şeyin kendi içinde hareket ilkesi varsa, o şey doğal bir şeydir. Misal, at, ağaç doğal bir varlıktır, ama bir masa doğal değildir. Hareket kavramı hareketsizliği de içerdiğinden taşta doğal bir şeydir. O halde doğal şeyler doğru şeylerdir. Ama bunlar hareket eder, doğar ve yok olur bu yüzden tam anlamıyla ya da yetkin varlık değildir. Matematik nesneler de bir varlık türüdür, üstelik hareket etmezler. Bunlar sadece zihindedir ve ondan bağımsız şeyler değildirler. Yine de hareketsiz olmaları, onları doğal şeylerden üstün kılmazlar. Çünkü varlığın varlık olması için hem kımıldamaması hem de bağımsız bir şey olması gerekir. Öyle ise bütün varlıkların üstünde, varlık adını hak eden tek varlık tanrısal olandır. Bu da tanrının (**theos**) kendisidir. İşte metafiziğin ötesindeki teolojinin konusu bu en üstün varlıktır.

Tanrı tanım gereği hiç kımıldamıyorsa ve başka bir şey tarafından hiç değiştirilmiyorsa o zaman onun düşüncesi kendine dönük bir düşüncedir. Başka bir deyişle onun düşüncesi **noesis noeseos**'tur, yani düşünme üzerine düşünmedir. İşte insanda bu şekilde düşünme bildiğince yani **refleksif** bir şekilde theos hakkında düşününce mutluluğa erer. Çünkü insan denen varlık işte o zaman korkularından emin ve umduklarına nail olur.

Bilgi türlerinden bahsettikten sonra mutluluğa giden yolu biraz daha aydınlık kılmak için **kategorileri** de açıklamalıyız. Doğru bilgi, hakikat, mantık kurallarının varsayımı ile gerçekliğin birbiriyle uyuşmasıyla, kategoriler ile sağlandığını da unutmamalıyız. Sabıkan bir şey'in nedenlerini (**aitia**) ve ilkelerini (**arkhai**) bildiğimizde o şeyi tam olarak anlarız demiştik. Ancak bunu söylemek çok kolay ama yapmak çok

zordur. Çünkü mesele çok çok büyük, adeta insanüstü gayret göstermemiz gereken bir nokta. Ama insan akıl varlığı olarak doğmakla bu özelliğe sahiptir. Bunu göstermesi gerekiyorsa duyguların çok üstünde bir bilgi düzeyine ulaşması gerekir. Akıl ve mantığını çalıştırarak sistemli olarak ilerlemesi şarttır. Bunu yapabilir mi? Zor mu? Zor. Ama yapabilir. Bunu yapmak için insanda "**merak**" olmalıdır. Ama **müşkül pesent**, her şeyi merak eden bir anlamdaki merak değildir. Bu merak çok başka bir şeydir. Sokaktaki adam ilk nedeni merak etmez, mesela yere bir şey düşmüştür, mesela para vs. kimden düştü diye en yakın nedenini merak eder, araştırmaya çalışır. Bu merak türü tüm insanlarda çok yaygın olarak vardır. Bir şeyin ilk nedenini öyle herkes merak etmez. O yüzden bu "**merak**" bizi hakikate götüren bir meraktır. Binaenaleyh teknik, epistemenin de üstünde bilgiyi merak etmelidir insan. Bu bilgi (hikmet) **sophia**'dır. Sophia'da **sezgi** gücü önemlidir. Bu gördüğümün dışında zihnen sezme olayını da gerektirir. Çünkü varlık sahasına girdiği zaman içindeki zihne başvurmaktan başka çaresi yoktur insanın. Dolayısıyla insan varlık sahasında ki meraklarını (bu düzlemdeki bir insan tabi ki) giderebilmek için **kategoriler**, köprüler kurmak zorundadır. Adeta bunlar varlığın grameridir. Bu varlığın gramerini oluşturmak zorundadır. Yani varlık sahasında insan düzgün cümle kurmalıdır. Bu ne demektir? Sophia bilgisini merak eden, bilgelik bilgisini merak eden kişi dolayısıyla zihninde bunu arayacağı için, salt düşüncede, özgür bir insandır. Çünkü aradığı bilgi hür bir bilgidir, bir bağlayıcılığı yoktur. Diğer bilimlerde olduğu gibi kendinde olma olayı da bilginin bu yüzündedir. Bir bağlayıcılığı yoktur. Çünkü salt bilgi için öğrenmek istemektedir. İlle de köprü yapacağım, şunu oluşturacağım, çanak çömlek yapacağım türdeki gibi bir bağlayıcılığı yoktur. O yüzden **serâpa** (baştan aşağı) öğrenmek ister. Ulaşılan düzey ve o düzeydeki bilgisi her şeyin üzerindedir. O yüz-

den her konuda teorik bilgi sahibidir, sophia sahibi.

İşte bu bilgi türüne Aristoteles İlk Felsefe-**Prote Philosophia** veya **theologia** diye isimlendirmektedir. Aristoteles'in amacı felsefi bilgiyi aramaya çalışmasıdır. Sophia sahibi insan bilge adamdır, hür bilgelik peşindedir, peşinde olduğu bilgide hürdür. Bilge adam yönetilmez, yönetir. Başkalarına asla itaat etmez, ancak ondan daha az bilen kişi ona itaat eder. Şimdi öyle özgür bir sahadasınız ki bu özgürlükte bilge kişilerde bazen düz yollardan yan yollara saparlar (**clineman**), düşerler ve hakikate giden yola girmeme durumu insan olduğumuz için yani baştan eksik bir varlık olduğumuz için o kadar muhtemel ki o yüzden ne olursa olsun bilge bir insan bilgelikteki bilgiyi arar olsa bile sonuçta insandır ve hata yapabilir. Ne yapacak ya da yapmamak için aklını, kendisinin akıl varlığı olduğunu hiç unutmadan tikelden tümele giderken, yani tek tek olaylarla hakiki bilgi arasındaki bağlantıyı yakalayıp tekrar ordan buraya inerken bu rahat gidiş-gelişini kendisine sağlaması için varlığı nasıl öğreneceğini bilecek. Kategoriler dediğimiz şey varlığı tanımak için benim sormam gereken sorular nedir? Ya da varlığı tanıırken varlıkla ilgili bir cümle kurmam için benim neler üzerinde durmam gerekir. Ve neler üzerinde durmamam gerekir. Bu sınırlamayı yaptıktan sonra varlığı tanımaya başlayabilirim. İlk olarak tanıyacağım varlığa (**nedir?**) **ne** olduğunu sormalıyız. Nedir dedikten sonra **özne**'yi sorarsın. Mesela, cümlelerin öznesi yoksa siz o cümleyi anlamazsınız. Bina-

enaleyh varlığı esas olanı benim anlamam için düzgün cümle kurmamız gerekir. Düzgün cümlelerin bir öznesi olması gerekiyor. Bu özne **töz** veya **cevher**'dir.

FEYAD-I LÂL

Ey feryad-ı dil, sükut eyle, lâl ol,
Mahı taban bir hicranla pür-melal ol.
Şeb-i gamda düşer pür-şevk nisan,
Çeşm-i giryanla bir olur derya-yı hicran.

Şem-i ümid titrer seher vaktinde,
Mah-ı firak saklıdır her katrede.
Serapa gam u hüsrân biçare,
Gözyaşım yağmurla mahvolur aheste aheste.

Ey badı saba, götür firadını,
Nalan bir serv gibi eğsin bahtımı.
beyhude mi yağar bu nisan-ı hasret,
Mihnet-i aşk ile pervane iken,sürhan eyledi hicran ahımı.

Gizler matemimi ebr-i sevda,
Ta sabah olunca dindirmez hicran.
Şemsiye açmam, namerdi dünya,
Zira alem bilmez halimi bir an.

Şems-i fıarla yandı canım,
feryadım mest şebnemdir.
Her katre aşk ki düştü hakkı dergehe,
Sırrı aşk ile ateş-i hicrandır.

Ey çeşmi giryan,hali perişan,
Bağrımda mündemiç yâdı zihan.
Şemsi gamın nuru hicran,
Yağmurla karışır gözyaşım her an.

Leyli elemde revan olur efkar,
Bir ah ki hicranı canandır,
Hicran rüzgârı eser bu biçare gönülde,
Serab-ı mecnun, sersefil bir halde.

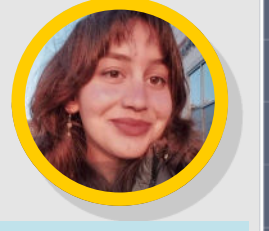
Ey badı hazin, dokunma hicrana,
Bırak aksın bu derya-yı pür fûgana.
Şemsiye açmam, zira mahzun yağmur,
Çeşm-i aşk ile bir olup olur mesrur.

Ne fark eder ki asuman mı ağlar,
Yoksa dil-i nalan mı firak ile yanar?
daman-ı ahımda kül olur rüya,
Sukut-i aşkımda saklıdır dünya.

Bırak dursun bu nisan-ı hicran,
Aşıkın derdiyle mest olur devran.
Çeşm-i giryan ile yazılmış kader,
Yağmurla yıkanır, lakin silinmez bu eser.

KAZANMAK İÇİN FEDA ETMEK ZORUNDA DEĞİLSİN

BİLGİLENDİRME

Z. Hilal Yıldırım 10/B

Merhabalar arkadaşlar,

Ben Zeynep Hilal Yıldırım, bugün sizlere FIRST'ün ne olduğunu ve hayatımızda bilmeden de olsa uyguladığımız bu kurumun ilkelerinin neden çok önemli olduğunu anlatacağım. Geçen sene hayatıma giren FIRST ve "FIRST kurumunun ilkeleri" hayatıma gerçek anlamda yön verdi, peki nedir bu ilkeler ve nedir bu FIRST gelin sizlerle tanıyalım.

FIRST (For Inspiration and Recognition of Science and Technology), gençleri bilim, teknoloji, mühendislik ve matematik (STEM) alanlarında teşvik etmeyi amaçlayan uluslararası bir organizasyondur. 1989

yılında Dean Kamen tarafından kurulmuştur ve çeşitli robotik yarışmaları düzenleyen

bir kurumdur. Gençleri yeni şeyleri sürekli ve saygı çerçevesi altında üretmeleri için teşvik eder ve bunun için ortam oluşturur.

Hayal gücü, günümüzün en büyük eksikliklerinden yalnızca biri. Her an elimizin altındaki yapay zeka gücü, düşünmemizi gereksiz kılıyor. Ancak çevremizi incelediğimizde bu yetinin yoksunluğunu; karşılaşılabileceğimiz en acı şekilde ödediğimizi, bundan sonra da ödeyeceğimizi fark ediyoruz. Hayallerimiz kısıtlı ve kendimizde bir gelecek görmüyoruz. Görmüyoruz derkentüm insanlığı kapsasak da işin aslı ve tamamı bundan ibaret değil. İnsanoğlu kimi özelliklerini yitirek yeni özellikler kazanıyor. Örneğin aynı anda birçok işe yoğunlaşabiliyoruz ve hepsini yönetebiliyoruz ya da birçok yaşı ilerlemiş kişiden daha hızlı el kaslarına ve daha

kuvvetli bir el koordinasyonuna sahip halde doğuyoruz. Peki, o zaman gerçekten bir kayıpta mıyız? Bu sorunun yanıtının evet olduğu aşikar zira eğer bir şeyi kazanmak için başka bir şeyden vazgeçmen gerekiyorsa buna gerçekten senin zaferin denilemez. İşte tam olarak bu sebeple geleceği yönetenler ve zaferi kazananlar, kazanmak için bir şeyleri feda etmek zorunda kalmayanlar olacaktır.

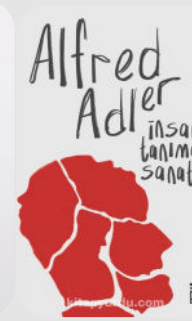
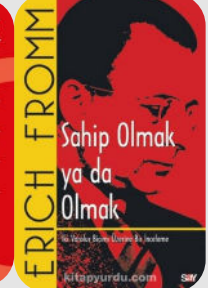
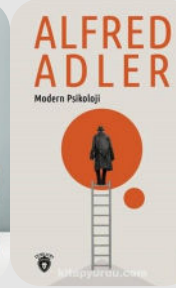
FIRST; belirlediği ilkeleri ve düzenlediği yarışmalarla; geleceğe yön verecek beyinlerin yetiştirilmesinin sağlandığı, o beyinlerin de gelecekteki beyinleri aydınlattığı bir döngünün oluşmasını sağlayan, çok büyük bir kapsama alanına sahip, sürdürülebilir bir projenin sahibidir. Gelişime aç beyinlerin toplum üzerinde etkili olabilecek yeni ve yararlı fikirlerini destekleyerek, bir takım halinde eğlenerek yapılan ilerlemenin en büyük destekçisidir.

Kazanmak için bir şeyleri kaybetmek zorunda olmayan bir toplumun yetişmesini sağlayan FIRST, başarıyı yalnızca bireysel başarıdan ibaret görmez. FIRSTÜN ilkelerini benimseyen bir birey kazanmak için çabalar ve kaybetmekten korkmaz ama kazanmak için asla yenilgiyi kabullenmez. Başarılı olmak için başarısızlığı göze alır ama asla bir yenilgiyi zafer çizelgesine eklemeyiz. Nezaketin ve rakipler arası saygının önemini ilkelerinde de vurgular.

Bizler de STEM eğitimi almış ve FIRST'ün ilkelerini benimsemiş kişiler olarak bu kişilerden olacağız. Yeni buluşlar, harikulade icatlar bizlerin FIRSTün desteği ile saçtığımız ışık ile parlayacak ve yalnızca bir üretim aşamasında değil onun pazarlama ve satış psikolojik etki alanlarında da görev alabilecek duruma FIRST ile geleceğiz.

Sizleri bilgilendirebildiysem ne mutlu bana kendinize iyi bakın bir sonraki sayıda görüşmek üzere!

KÜTÜPHANEMİZİN YENİ RENKLERİ...

EY NAZLICAN

Ey Nazlıcan öyle müthiş ve müjdeli bir sadâ ile
çağırıyorsun ki,
Benim gibi bir amâyı tabakat-ı gafletten uyandı-
rıyorsun.

Sen olmasaydın zindan-ı esarete kalacaktım.

Seni ömr-ü ebedî ile tebşir ediyorum.

Ha çok aydınlık olmuş ha zifiri karanlık,

Bu iki zıttı görmeme en büyük engel

Ey Nazlıcan oysa ben gönlün gibi alacalara

Gölgelere, şafaklara, uzaklara vurgunum.

Ey can dostum,

Hakikatin, adâletin zifiri karanlıklarda kalmaya-
cağı,

Şiddet-i zuhurundan sonra aşikâr olacağı

Bu iki zıddın; çok aydınlığın ve zifiri karanlığın
olmadığı

Bir gün bir saat bir yer var biliyorum.

Beşer kırkından sonra oluyormuş Âdem

Oysa çok aydınlıkta, zifiri karanlıkta da görebil-
leceğimi zannederdim.

Ancak alcalarımı, gölgelerimi, bildikçe göre-
bilmeyi öğrendim.

Meğer musibetler, belalar bu kadar mı tatlı olur
Ey Nazlıcan?

Eğer hakikati ve adâleti aramak nokta-i nazarın-
da yoksa

Bunu idrakten acizse insan bu dünyada işi ne
ola?

Çok zor değil biliyorum bir yer var

Ey zalimler, caniler, riyakârlar...

Haddi zatında ölüm herkesi eşitlemiyor mu?

Dünyanın en aptal insanları akli olmayanlar
değil,

Elinden kesin ve kati bir surette çıkacak olan
şeyler olduğunu bildiği halde

Hakikati, adâleti ayaklar altına alanlardır.

İşte bunlar alcaları, gölgeleri ve geceleri olma-
yanlardır.

Hakikati göremeyenlerdir.

Mamafih olsun biliyorum

Bir yer bir saat var hakikatin, adâletin aşikâr
olacağı...

Bir zamanlar dağlarda, kırlarda, şahikalarda
gezerdim.

Ufuklara, uzaklara ulaşmak isterdim.

Ey Nazlıcan, seni görmek için kaç kez çaldım
kapını?

Hani huzur bulduğum hakikat ülkesine, adâlet
kapısından girmem için

Benliğimin, hücrelerimin ışığı gözlerin nerede?

Ey Nazlıcan hani gözlerini ihticacım?

Hani kurtuluş istidlâlim dudaklarında saklıydı?

Kapandı gözlerim, ellerim, dudaklarım.

Hepsinin açılacağı tek adressin Ey Nazlıcan

Biliyorsun yalnız sen olunca konuşabildiğimi
yalnız sen olunca yüksellere uçabildiğimi

Biliyorsun yalnız sen olunca nefes alıp verebil-
diğimi

yalnız sen olunca idrak edebildiğimi

Biliyorsun yalnız sen olunca insan olduğumu

Ey Nazlıcan sensin hürriyetin ve adâletin tek ve
doğru tanımı

Remzi Asılsoy/DKAB

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

GÜNDEM

Konumuza çok kısa bir tarihi dersle giriş yapalım.

Clara Zetkin, 1910 yılında Kopenhag'da toplanan Uluslararası Emekçi Kadınlar Konferansı'nda Dünya Kadınlar Günü fikrini önerdi. Konferansa on yedi farklı ülkeden katılan 100 kadın, öneriyi oy birliğiyle kabul etti. 1975'te ise Birleşmiş Milletler, Dünya Kadınlar Günü'nü resmen tanıdı.

Bir başka soru: Neden kadınların onlara özel bir günü var?

Bilindiği üzere kadın ve erkek olarak iki biyolojik cinsiyet vardır. Fiziksel üstünlüklerinden yararlanan bireyler yüzünden ilk zamanlardan beri kadınlar hep erkeklerin egemen olduğu bir toplumda yaşamak zorunda kalmışlardır. Erkeklerden daha az maaş almış, daha az saygı görmüş ve bir yerlere gelebilmek için erkeklerle kıyasla çok daha fazla efor sarf etmek zorunda kalmışlardır. Küçüklüklerinden beri karşı cinse kıyasla bir adım geride kalmak zorunda bırakılan kadınlar yetmezmiş gibi Birleşmiş Milletler Konferansı gibi herkesin "okuyup adam olmuş" kişilerden oluştuğu ortamlarda bile cinsel obje olarak görülebiliyorlar. 21. yüzyılda bile karşılaştığımız bu sorunları günlük hayatta ufak da olsa farkındalıklar yaratarak bir an önce çözme-yi hedeflediğimizden dolayı, kadınların haklı mücadelelerini takdir etmek ve onlara destek olmak amaçlı birçok resmi kurum tarafından da kabul görmüş bir gün bulunmaktadır.

Şu cinsiyetçi kalıplar tartışmasına da bir nokta koyalım mı?

Eski zamanlardan itibaren dilimize yerleşmiş olan "adam gibi", "adam akıllı", "erkek adam" ve türevleri kalıplar her ne kadar biri tarafından kadınları aşağılamak manasında kullanılmasa da, kullanımının daha da yaygınlaşmasına önayak olmak istemeyiz. Bu yüzden bu tür kalıpları kullanmayı ve kullandırtmayı kesinlikle yazılı olmayan bir kural olarak görüyoruz. Bir de şu "bayan" mevzuu var. Bayan cinsiyetçi bir kelime değildir. Kadınlara karşı kullanılan bir hitap sözcüğüdür. Bizim karşı olduğumuz şey, bayan kelimesinin sırf daha kibar(!) olmasından dolayı cinsiyet bildiren "kadın" yerine kullanılması. Doğrusu kadın-erkek, bayan-

bay, dişi-eril, kız-oğlan iken günlük hayatta fark edileceği üzere erkek sabit tutulup bayan-erkek, dişi-erkek, kız-erkek şeklinde kullanılır.

Peki bu mor olayı ne?

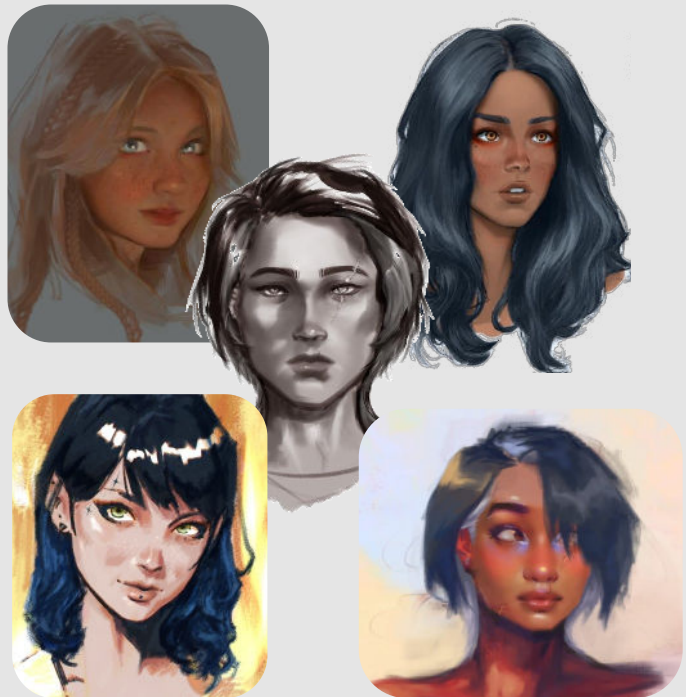
Önce feminizmin ne olduğunu kısaca açıklayalım. Çoğu kişinin bildiğinin aksine feminizm erkek düşmanlığı değil, kadın ve erkek **haklarının** eşit olması gerektiğini savunan felsefi bir görüştür. Renk psikolojisi uzmanlarına göre Yunan mitolojisinden gelen sebeplerden dolayı erkekler kırmızı, kadınlar ise mavi rengiyle bağdaştırılmışlar. Bu iki rengin birleşiminden ortaya çıkan mor rengi aslında zıtlıkların tek bedende birleşme noktasını simgelemektedir.

Hani eşit haklarımız vardı? Neden erkeklerin günü yok o zaman?

Aslında var. Ülkemizde pek bileni olmadığından dolayı yaygınlaşmasa da Uluslararası Erkekler Günü her yıl 19 Kasım'da kutlanan ve Birleşmiş Milletler tarafından da desteklenen bir gündür. Dünya Erkekler Günü olarak da bilinmektedir. İlk olarak Prof. Dr. Thomas Oaster tarafından 7 Şubat 1992 tarihinde dile getirilmiştir bir projedir.

Kadınlar Günü kadar ses getirmemesi ve birçok insanın bu günden haberdar olma ihtiyacı duymaması da kadınların -bütün çabalara rağmen kesin bir sonuç alınmadığından- gerçekten seslerini duyurmaları gereken bir platforma ne kadar çok ihtiyaçları olduğu görüşünü destekliyor.

24' Mezunlarımızdan Elif Dila Demircan

“WELCOME TO TÜRKİYE”

INTERVIEW: JERRY AND GIORGIOI

Zehra Köse 11/E

Sude Naz Şahin 11/E

Eylül Keleş 11/E

Z: First of all welcome to Türkiye, guys! It's first questions. What do you like best about your school in Italy in general?

Giorgioi: The people. I have a lot of friends I stayed there are very good. I'm here to do it.

Z: Okay. What about you Jerry?

Jerry: Also the people and there are many courses and many more opportunities to study so, yeah.

Z: And the second question. How many languages can you speak and do you have any tactics to improve your language skills?

Giorgioi: Maybe, I know a lot of language like very well Italian, Moldavian, English, Spanish and I know very much words like in Russian, Turkish and...

S: Maşallah, maşallah.

Giorgioi: Maşallah, maşallah. Not a lot but if I want I can study and I can speak.

Jerry: I know 5 languages Italian, English, Spanish and French. But I know better Italian than English because I speak them sometimes and I watch movies in those languages so.

E: So. I have a question. Which is harder? Turkish or French?

Giorgioi: Turkish. I'm sure that Turkish.

Jerry: I would also say Turkish because it's my 1st time here. Turkish people speak Turkish but... I speak French but I don't like French like I studied it because we are in Italy school.

Z: Are the educational and social activities in schools in Türkiye similar to those in Italy?

Jerry: Yes.

Giorgioi: Maybe there's something with.

Z: What do you think about the educational conditions and difficulties in Italy?

Jerry: In Italy, you have to adapt at the start immediately.

Giorgioi: Italy is not very difficult because if you want to go better you need to study if you

don't you can go, without a problem.

Z: Is this your first time in Türkiye?

Jerry: Yes.

Giorgioi: Same thing.

Z: Which of the places you visited in Istanbul was your favorite?

Giorgioi: The bazaar.

Jerry: I would say the city centre because I like how it's modernized.

E: Did you visit Topkapı Palace? Or the Blue Mosque?

Jerry: I mean I visited it Sunday with my friend in Istanbul and his family.

Giorgioi: I didn't see inside but outside I saw that.

Z: How was it like to stay with a Turkish family? Did you like the atmosphere?

Jerry: Yes, they are very welcoming and also the food is good.

Giorgioi: Yeah yeah. It's very well it's like a Turkish family I stay there. I have 1 mama and 1 papa Turkish. It's like a young family.

Z: What do you think about the breakfast and meal habits of the Turks? What was the best meal you had here?

Jerry: Best meal is Kebab. I don't like is that

you drink too much tea like the tea is too much and when they sell the tea is very hot.

Giorgioi: Kebab and donuts. And sometimes you put a lot of spices a lot of I don't know why. A lot of spices inside it.

E: Did you eat pizza in Turkiye?

Giorgioi: Pizza is not good.

E: I thought I'd guessed that.

Z: Did you try Turkish coffee?

Jerry: Yes I tried it.

Z: How was it?

Jerry: Very hot. I tried the pide.

Giorgioi: I have tried the everything but I don't remember their names.

Jerry: He eats but he doesn't check.

Z: Is there a profession you would like to study in the future? Maybe a job?

Jerry: For now I think it's language is because I would like to travel and visit new places talk to more people and get to know more cultures.

Giorgioi: Maybe a calmly. I like very much in Parma.

Z: What are your biggest goals and wishes for the future?

Jerry: Biggest goal? To earn money. And I would also like to travel so I need the money to travel.

Giorgioi: To become rich, have a good family, travel the world, healthy and like this.

E: Do you wanna visit to any spesific country?

Giorgioi: I want to go in Dubai with my grandmother.

Jerry: Japan.

Z: Which country would you like to live in and why?

Jerry: I would like to live in London in the UK. Because I knew some people there. Also my uncle is in there. Some cousins in there. Yeah, it's a good place.

Giorgioi: I don't now very much because I didn't leave from Italy. I'm good a Turkish tourist in the other part I need to live there. But I will go to Amsterdam i'm sure.

Z: And that's it. Do you have a question for us?

Giorgioi: Why do you have a lot of flag? Every part flag, flag, flag. Turkish flag.

E: We love our country.

Jerry: Atatürk. Everywhere, everywhere.

Z: Because he is father of Turks and we love him too much.

Giorgioi: We have a 2 father, 2 mother she said.

E: We like to show it so we have flags and Atatürk's portraits.

Jerry: This is the same in inside the houses, in market, in supermarket, in malls. Everywhere... But this is good.

Z: Thank you for your answers, Jerry and Giorgioi.

DUYURU !!!

Canımız kedimiz 5 yavrusuyla karşınızda.. Uysal ve insanları seven kedimizin yavrusunu nisan ayından itibaren sahiplendirmek istiyoruz. Arkadaşlarımızın ve öğretmenlerimizin ilgisiyle sağlıklı büyüyen bebeklere yuva bulmamıza vesile olun! 1 bebeğin yuvası hazır, diğer dördü sizden haber bekliyor ;)

